

חלון של הזדמנות היסטורית וכיצד לנפצו

■ הנחת יסוד אסטרטגית

ב 11 בספטמבר 2001, הכריז העולם המוסלמי מלחמה על הציוויליזציה המערבית. העולם המוסלמי, ולא האסלאם הפונדמנטליסטי המוקצן ושאר ביטויים ממכבסת המילים הבינלאומית המבקשת להוציא את האמת מהקשרה. אין זו מלחמה במובנה הקונבנציונלי, מלחמה בה היה האסלאם מובס בתוך זמן קצר בשל העדיפות המכרעת של המערב בכל תחום ותחום. אולם זו מלחמה מתוחכמת לאין שיעור של חתרנות מבפנים, של הצפת הדמוקרטיה המערבית במיליוני מוסלמים, בטרור, באלימות ובהסתננות למערכת הפוליטית, תוך ניצול הפתיחות והליברליזם המערבי כלפי מיעוטים ומהגרים. בניצול מתוחכם של התקשורת מזה, ובתבוסתנות המובנית בדמוקרטיה המעדיפות לטמון את ראשן בחול בנוסח הידוע של מורשת מינכן, מזה. אחד האמצעים רבי העוצמה הוא השימוש באנטישמיות ככלי רב תועלת בקרב התרבות הנוצרית הספוגה בשינאה ליהדות מאז ומעולם והיא משליכה אותה על ישראל.

הנושא הישראלי במלחמתו של האסלאם הוא מכריע. מדינת היהודים אכן "תקועה כפיגיון בלבו של העולם הערבי" אם לצטט את חוסני מובראק נשיא מצרים בראיון לר שפיגל, הגרמני דווקא. את הכפפה שהשליך מובראק מיהר להרים אחמדינג'אד האיראני במסקנה המתבקשת כאשר דרש למחות את ישראל מן המפה. שליטי מצרים ואיראן הביעו אפוא את תמצית העיקרון האסטרטגי במלחמת האסלאם. ישראל נתפסת – ובצדק מנקודת ראות ערבית-מוסלמית – כמשלטו הקדמי של המערב במרחב השמי. במרחב רחב הידיים שמן האוקיאנוס האטלנטי במערב ועד המפרץ הפרסי במזרח קיימת ישות לא מוסלמית אחת בלבד, והיא מדינת היהודים. ישראל היא אפוא תזכורת יומיומית לכשלון המוסלמי במלחמתו. היא נטע זר של שפע ודמוקרטיה במרחב השמי העצום המבוסס במדמנת כשלון חברתי, עוני, בורות, פיגור ורודנות חשוכה.

חיסולה של ישראל הוא אפוא ציווי עליון בתפיסה הערבית-מוסלמית כשלב מכריע במלחמת הציוויליזציות. למותר לציין את גל האופוריה שהיה שוטף את העולם המוסלמי עם עקירת הפגיון הישראלי מלב האומה הערבית כאות ומופת וכקפיצת מדרגה נחשנית לקראת המאבק "בשטן הגדול".

■ טרור או מלחמה

ה גדרה מדויקת של המציאות, ללא כחל וסרק של משאלות לב ובניית עולמות וירטואליים דוגמת "תהליך שלום" שגבה עד היום 1850 קורבנות בנפש ועשרות אלפי פצועים, חלה על המונח "טרור" המקובל בשיח הציבורי. מכאן ביטויים דוגמת "טרור של חמאס או חיזבאללה". הפת"ח שוב איננו ארגון טרור על פי הלשון האורוליאנית המקובלת במקומותינו ואף כי הוא זה שרצח יותר ישראלים מכל ארגון אחר ופעולות החבלה שלו עומדות בראש פיגועי הזוועה, הרי שהוא מוגדר כ"גוף מתון ופרגמטי..." עמו יש לנהל מו"מ, להקים לו מדינה ולמענו יש להדביר את החמאס.

לא מדובר אפוא בארגוני טרור, כי אם במלחמה בעצימות נמוכה שמנהל העולם הערבי נגד ישראל. החמאס הוא זרוע של האחים המוסלמים שמרכזו במצרים. הפת"ח בראשותו של ערפאת או אבו מאזן הוא ארגון מצרי מתחילתו ועד סופו והוא כפוף, מודרך ומתאם פעולה באמצעות שר הבין המצרי הגנרל עומר סולימאן. מכאן עוד הגדרה מהלשון האורוליאנית הנהוגה בציבור: "הברחות נשק". הרעיון לפיו ניתן להבריח עשרות אלפי רובים, מיליוני כדורים, נשק נ"ט וטילי גראד באורך 2.7 מטר היחידה, בפרק זמן של שלושה חדשים במדבר חשוף דוגמת סיני, הוא נלעג על פניו וראו פרשת הספינה קארין איי.

כך החיזבאללה שהוא חיל החלוץ של איראן, המודרך והמאומן בידי יחידות העילית של משמר המהפכה מטהרן,

ביירות 2000. קופי אן בפגישה עם נצראללה, מזכיר האו"ם מברך את ראש החיובאללה על שהשיב חוק וסדר (Maintaining Law and Order) לדרום לבנון.

המקור: אל-אהרם, גיליון מקוון, מס' 487, 18 ביוני, 2006.

וני"מ, ביניהם הגרסה המצרית של הטיל סטרלה נגד מטוסים מנמיכי טוס (ראו מסגרת) הועבר נשק ני"ט וכן כמויות בלתי ידועות, הנאמדות בעשרות טונות של חומר נפץ. אפילו לא הייתה זו העברה מסודרת של נשק ממצרים אלא הברחה, הרי שבכל מקרה קהיר אחראית לנעשה. אולם ישראל לא זו בלבד שלא ראתה לציין, אלא שמידת החנופה וההתבטלות שהציג ראש הממשלה החדש של ישראל בפגישתו עם הרודן המצרי בטאבה, עלתה אף על אלו של קודמיו. למותר לציין שלא הוסקו כל מסקנות, הנושא לא נדון בוועדת החוץ והביטחון, ואפילו נדון בדרגים הצבאיים, לא היה לכך כל ביטוי בשטח. כל מה שראה מר אולמרט לומר בנדון היה כי הוא מברך "על הצלחת ההתנתקות בעזה וצפון הגדה ולאור ההצלחה המרשימה הוא נחוש בדעתו לבצע את ההתכנסות".

נכון לעתה הופך חבל עזה במהירות שיא לבסיס מלחמה מצרי, קרש קפיצה למלחמה הבאה כפי שהיה הדבר ב-48, 56, ו-67. על כך כבר העיר קרל מרקס: "ההיסטוריה חוזרת על עצמה פעם ראשונה כטרגדיה, פעם שניה כפרסה". אולם מה על הפעם הרביעית?

2. הנסיגה מדרום לבנון (25.5.2000) ביזמתו של הרוה"מ אהוד ברק, הפכה במהרה לבריחה מבוהלת ולאחד הכשלים החמורים ביותר של צה"ל השבע ממילא כשלונות ובזיונות.

במרוצת שש שנים בנו איראן וסוריה, החתומות רשמית על ברית צבאית ביניהן, תשתית מקפת ומערך מבוצר ומשוכלל ליחידות חיובאללה במקומות מהם נסוג צבא ישראל. התהליך נמשך ללא הפרעה במהלך שש שנים תמימות, החל מטווח אפס מגדר הביטחון ועד נהר הליטאני. חבל ארץ בשטח של 2000 קמ"ר בקירוב הפך לקרש קפיצה איראני-סורי במלחמה עתידית שיעדה המוצהר והגלוי הוא חיסולה של מדינת היהודים. למותר לציין שמשלוחי הנשק המקיפים לא נעלמו מעיני המודיעין והמוסד. לצד ההכנות הגלויות למלחמה, החיובאללה בגיבוי איראני נטל את ההובלה בשינאת ישראל ולא אחת הגדיר את תכלית קיומו האחת והיחידה כאמצעי להשמדת "היגמד הציוני". אחמדינג'אד, המפקד העליון בטהרן, לא חדל להצהיר על ההכרח למחוק את ישראל מן המפה ובכך התעלה על אביו הרוחני מלשכת הקנצלר בברלין. לפחות מאז 2003 היה בידי ישראל מידע בדוק על הפוטנציאל הבליסטי של הארגון המסוגל לפגוע בקו הרוחב שבין חיפה לטבריה. אולם ישראל לא זו בלבד שלא עשתה דבר, אלא שאהוד ברק לא חדל להציג את החרפה האסטרטגית כהישג מדיני ראשון במעלה אותו ביקש ללוות בהסתלקות מרמת הגולן ומסירתה לסוריה.

במלך שרון על הארץ (2001-2005) ובימי שירותו של משה יעלון כרמטכ"ל צה"ל (2002-2005), לא נעשתה כל פעולה לעצירת ההתחמשות של החיובאללה על אף התראות אין ספור. חוסר המעש הוסבר על ידי הדרג המדיני – והתקשורת לא חדלה להעצים טיעון זה – כעדות להצלחה של מדיניות "שטחים תמורת שלום" ו"השקט בצפון" כראיה חותכת לכך.

על בסיס אותו העקרון ביצע אריאל שרון את הטיהור האתני בחבל עזה וצפון השומרון, ויורשו עלה לכס ראשות

כפוף למודיעין הסורי ומקבל את נשקו מאיראן ומסוריה, שתי מדינות הקשורות בהסכם לשיתוף פעולה צבאי אשר יעדו העליון, בגלוי ובמוצהר, הוא חיסולה של מדינת היהודים. בשעת כתיבת דברים אלו, ה-5 באוגוסט 2006, נוחתת רכבת אווירית בצפון סוריה בשדה תעופה מצפון לחומס ובה כמות גדולה של רקטות וטילים, זלזל ופאגיר לטווחים העולים על 100 ק"מ וכן חלקי חילוף, תחמושת וכי. האמל"ח יגיעו בתוך 24 שעות ליחידות החיובאללה. ואכן מקץ יומיים, ב-7 באוגוסט, נחת על צפונה של ישראל מחיפה ועד טבריה ברד של טילים המקיף ביותר עד הנה במלחמה הנוכחית. הנה כי כן, מצרים איראן וסוריה מספקות ציוד, מודיעין והדרכה ליחידות שלהן, אם בארץ ישראל ואם בגבולותיה. ערב הסעודית היא המממנת העיקרית והכסף עובר ברובו באמצעות בנקים מירדן.

ראייה נכוחה של המציאות היא מכרעת, שכן מאבק מדומה בזנבו של הנחש הוא ביטול זמן גמור. הזנב כידוע צומח מחדש, לא כך הראש, והראש מצוי בקהיר, דמשק וטהרן. מכאן הכשלים האסטרטגיים ארוכי הטווח של ישראל בשל חוסר רצון להתבונן נכוחה במציאות מזה, ובשל התאוה הפתולוגית – ואין לכך ביטוי מדויק יותר – להונאה עצמית, מזה. די למנות שני מקרים בלבד להצגת טירוף המערכות בו שרויים הדרג המדיני והצבאי בישראל:

האחת – מסירת ציר פילדלפי למצרים בדרום. השני – העיוורון לנוכח בניית מאגר כח איראני על גבול הצפון.

1. מסירת ציר פילדלפי, המאחו האסטרטגי החשוב ביותר בחבל עזה והמקום היחיד המאפשר לישראל פיקוח ולו חלקי, על הזרמת הנשק לחבל, נמסר למצרים בקול ששון ותרועה (12.9.2005), בבחינת הטלת הבעיה אל חיקה של קהיר. הנה כי כן, תוך הפרה בוטה של הסכמי פירוז סיני ניצבים עתה בסמוך לגבולה של ישראל כוחות מצרים חמושים ברכב משוריין, בנשק ני"ט ומסוקים. למותר לציין שהתוצאות לא אחרו לבוא, הזרמת הנשק גדלה ב-300 אחוז בתוך חודשיים. אולם חמורה לא פחות מן הכמות היא האיכות. לראשונה מסרה מצרים לארגוניה טילי גראד מייצור מצרי, ה-SAKR-18 (ראו מסגרת) וכן כמות גדולה של נשק ני"ט

הממשלה בזכות תוכניתו להתכנס בגבולות ה-4 ביוני 1967. הנה כי כן, נכון לעכשיו, יחידות החלוץ של איראן וסוריה סוגרות על ישראל מצפון באמצעות החיזבאללה, ומדרום באמצעות החמאס. אליהן חוברות יחידות הפת"ח של מצרים. עתה נמצא חבל ארץ מקיף, החל באשדוד מצפון לעזה וכלה בפאתי באר שבע ממזרח, בטווח הפוטנציאל הביטחוני מן הבסיס המצרי בעזה. אנו צפויים אפוא לשוב ולחוות בדרום את שמתרחש בצפון המדינה בימים אלה. זאת באדיבותם של שני ראשי ממשלה בישראל, אהוד ברק בשנת 2000 ואריאל שרון משנת 2005.

חזית המרכז

תבנית של חזית הצפון והדרום עומדת לחזור על עצמה, הגם בחומרה גדולה לאין שיעור, בחזית המרכז. גוש דן ומישור החוף צפונות ודרומית לו הם "המטרה הרכה" האחת והיחידה של ישראל. פגיעה משמעותית באזור זה, בו מרוכזים למעלה מ-60 אחוזי מכלל תושביה היהודים של ישראל (ואחוז זה של גייסות מילואים) וכן שני שליש של הפוטנציאל הכלכלי שלה, משול לחיסולה של מדינת היהודים. הדבר ניתן לביצוע משטח הנושק אל מישור החוף והנמצא בטווח אפס ממנו, קרי שטחי יהודה ושומרון. ישראל מוקפת מצפון, דרום ומרכז בצבאות מתאבדים מאומנים היטב, חמושים במאגר בלתי נדלה של רקטות פשוטות וזולות לטווח קצר, לעשיית שמות במרכזי האוכלוסיה, והם עלולים להביא לקריסת העורף. שימוש מושכל ומקצועי בנושק נ"ט ובלוחמת קרקע עיקשת וממושכת עלולים להביא את צה"ל לתבוסה בשדה הקרב. כל זאת בטרם כינונה של "מדינה פלשתינית", קרי: בסיס מצרי-איראני בליבה של ישראל כדרישתם הנחרצת, מי פחות ומי יותר, של שלושת ראשי ממשלה בישראל החל בנתניהו, עבור בשרון וכלה באולמרט.

חלון הזדמנות היסטורית

שרונו של הדרג המדיני להחמיץ שוב ושוב הזדמנויות טקטיות במערך האסטרטגי החמור של ישראל, היה למשל מזה כבר. ההחלטה הגורפת של הקונגרס בווינגטון להעברת השגרירות האמריקנית לירושלים, מהלך מדיני שהיה מעניק לישראל לגיטימציה סופית לשלטונה בעיר הבירה על כל המשתמע מכך, הוכשל הן על ידי יצחק רבין (1995) והן על ידי נתניהו (1997). ההלם בעקבות ה-11 בספטמבר והכרזת מלחמה על הטרור שבעקבותיה בא חיסול המשטר בעיראק, איפשרו לישראל את מיגורה של הרשות הפלשתינית ואת חיסולם הפיסי של ערפאת וחבר מרצחיו. האמת היא שהכל ציפו לכך והעולם הערבי מיהר להקים קול צעקה, אולם שרון חש "להרגיע" את הערבים ב"מפת הדרכים" ובמחויבות לכינונה של מדינה פלשתינית, קרי: יצירת קרש קפיצה מצרי-איראני-סורי לחיסולה של ישראל, הפעם מפאתי גוש דן. הטיהור האתני בחבל עזה ובצפון השומרון היה השלב הראשון במגמה זו.

למזלה של מדינת היהודים, אויביה הרבים מאוחדים אמנם בנחרצותם להשליך את ישראל לים, אולם השסעים בינם לבין עצמם מונעים מהם להתלכד לכוח ממוקד ורב

עוצמה. מכאן שאם המאזן הצבאי על הנייר מציג תסריט השולל מישראל כל רציול קיומי, הרי שבפועל, בזכות הבקיעים במערך האויב, ישראל מצליחה לתמרן בין הטיפות.

איראן

כון לעכשיו, בעקבות חיסול משטרו של צדאם חוסיין, התובע המרכזי להגמוניה במזרח התיכון, עלתה קרנה של איראן. לעולם הערבי חשבון דמים היסטורי עם פרס-איראן והחשש (המוצדק מבחינתם) מהגמוניה איראנית במרחב, בעיקר בזכות פיתוח נשק גרעיני, מדיר שינה מעיני הסעודים ומדינות המפרץ. החתרנות האיראנית במצרים ושיתוף הפעולה עם אל-קעידה והאחים המוסלמים מעורר בקהיר חשש כבד מפני הפלת המשטר. המישור השני המביא לניכור מאיראן בעולם הערבי הוא הפלגנות הדתית בין השיעים לסונים. השיעים מהווים רוב מוחלט ומוחץ באוכלוסיה האיראנית אך מספרם בכלל העולם המוסלמי לא עולה על 15 אחוז. חלקם באוכלוסיית מצרים וערב הסעודית נמוך אף מזה ונע בסביבות ה-10 אחוזים. הנה כי כן, איראן מייצגת יריב לא ערבי המבקש לעצמו מעמד הגמוני במרחב השמי, מגמה המתנגשת בעת ובעונה אחת עם העוינות המסורתית של הרוב הסוני למיעוט השיעי. ביטוי מובהק לכך היה פרסום הפתוות בסעודיה ובמצרים נגד החיזבאללה בימיה הראשונים של המלחמה הנוכחית.

סוריה

מערך האסטרטגי בין איראן לסוריה, תפקידה של דמשק, בשל הסמיכות הגיאוגרפית, להוות מטה קדמי בשדה הקרב ולנהלו בפועל. החיזבאללה, כאמור לעיל, איננו "ארגון טרור" כי אם יחידת עילית הנספחת לצבא הסורי ובשר מבשרו. מטה הפיקוד המנהל את המלחמה שוכן בבסיס אנג'ר הסורי על גבולה של לבנון. המודיעין מסופק על ידי הסורים ישירות למפקדי החיזבאללה בשטח. המודיעין המעודכן מטווח מטרות בשטח ישראל ומספק מידע על תנועות צה"ל. אספקה סדירה של נשק ותחמושת, רובו ממחסני הצבא הסורי ומיעוטו מאיראן, עוברת ללא הפרעה בהרי הלבנון. מכאן שאין לדמשק כל קושי לשגר על ישראל, דווקא ביום ה-32 למלחמה, ערב כניסת שביתת הנשק לתוקפה, 260 טילים ורקטות, המספר הגדול ביותר בכל ימי המלחמה. זאת, לציון העובדה שהפצצות של חיל האוויר לא היו כי אם ברכה לבטלה. אולם לא זו בלבד שישראל מעדיפה לעצום את עיניה לנעשה, אלא שזו מוסיפה וטוענת כי על סוריה להישאר מחוץ למלחמה. יתרה אף מזאת, עוד ישראל מלקקת את פצעיה וכבר יוצא שר הביטחון בהכרזה על ההכרח לחתימת הסכם שלום עם סוריה.

סילוקה של סוריה מלבנון לפני שנה הוא חוליה מרכזית בתפיסה האמריקנית לחיסול משטרו של בשאר אסאד. נושא זה עלה ביתר שאת עם קישורו של המשטר הסורי לרצח רפיק חירי. שחרורה של לבנון מן הכיבוש הסורי בתהליך הדמוקרטיזציה שמבקשים האמריקנים לכפות על המזרח התיכון, כשל לחלוטין בארץ הארזים משום

רגש נחיתות כאסטרטגיה לאומית

אין כשפת הגוף לתיאור המצב לאשורו. אפילו שפת הגוף מעידה על החנופה ורגש הנחיתות. אולמרט, גוהר קדימה בעמדת זינוק לחבק את מיטבו, חיוך הערצה מתרפס על פניו. מובראק נבוך משהו לובש מסכה של סלידה משועשעת, מתבונן הצידה שלא לראות את החרפה כאומר: מישוהו כאן יכול לפטור אותי מן המטרד הזה?

מובראק, רודן מושחת של עריצות נחשלת שרגלו לא תדרוך על אדמת ישראל. בבעלותו כתב עת "אוקטובר" שהקדיש לא מכבר גיליון שלם למלחמה עתידית בישראל. קהיר היא בירת האנטישמיות העולמית הפועלת השכם והערב לדה-לגיטימציה של מדינת היהודים ולדה-הומניזציה של האדם היהודי לקראת חיסולו. רובם המוחלט

של אמצעי הלחימה שנועדו להשמיד את ישראל המועברים לארגוני הטרור נשלחים ממצרים. ("הברחות" במכבסת המלים הישראלית). אין זה מקרה שמתן וילנאי (בתפקידו כסגן הרמטכ"ל) הגדיר את מצרים כ"אויב המסוכן ביותר של ישראל".

לא פחות משפת הגוף היתה ההתרפסות בעל פה, על הזכות שנפלה בידי של אולמרט לבלות במחיצתו של

הנשיא וללמוד מפיו על שלום. להג ממושך שזור ביטויי הערצה למנהיג דגול...

מובראק, בקיצור ובלשון לקונית, דחה בנימוס צונן את חיזוריו של בן שיחו היהודי. כיוון שגמר לירוק בפרצופו, אולמרט כמי שמברך על גשם נדבות המשיך בחיזוריו. ובכן, כהרגלנו חזרנו אל ק"ק קטרילבקה ויהופץ. ראש ועד הקהילה יוצא מעורו כדי למצוא חן בעיני הפרץ.

■ בשאר אסאד

ב-21 באוגוסט 2006, למחרת ההכרזה על שביתת הנשק, הכריז אסאד על נצחונו המוחץ של ארגון החיזבאללה במלחמתו עם הציונים, ברך את נצראללה, מפקד הארגון ונשבע להושיט לו כל סיוע

נדרש. חיזבאללה הוא ארגון סורי-איראני, הנועד – בגלוי ובמוצהר – להשמיד את מדינת היהודים. מטה הארגון נמצא בסוריה וזו מספקת לו מודיעין, אימונים ונשק.

■ אבי דיכטר

למחרת היום, יצא אבי דיכטר, ראש השב"כ לשעבר והשר לביטחון פנים בהווה, בהצהרה כי על ישראל לחדש בהקדם את שיחות השלום עם סוריה וכי לשם כך יהיה עליה לסגת מרמת הגולן.

אינטרס ביטחוני בעל חשיבות מכרעת לעצמה, למעמד בעל ברית אסטרטגי ולא נטל פוליטי. אולם אפילו לא נמצא דבר, עדיין היה מושג ניצחון רב חשיבות במלחמה שהכריזו האמריקנים על הטרור הבינלאומי, שכן נפילתה של סוריה הייתה מערערת באופן משמעותי את נסיונה של איראן להגמוניה באזור. סביר להניח שמדינות מפתח במזרח התיכון דוגמת מצרים וסעודיה, הגם לא בהכרזות כלפי חוץ, היו מברכות בשקט על המוגמר. למותר לציין שאת עיקרי הפירות הייתה קוצרת מדינת היהודים. ניתוק החוליה הסורית בשרשרת הטרור המוסלמי היה מבטיח שקט בצפון, מביא לחיסולו של החמאס המודרך מדמשק, מסיר את האיום על רמת הגולן, משיב לישראל משהו מכוח ההרתעה הנשחק באופן בלתי נסבל מאז ראשית מלחמת אוסלו, ועיקר העיקרים, היה מעניק לישראל אפשרות למגר באבה את הסכנה שבהקמת מדינת טרור בחיקה ובכך לסכל את מפת הדרכים מאסכולת שרון-בוש.

■ חלון ההזדמנות ההיסטורית שב ונטרק.

אולם, כצפוי, ישראל בחרה בחלופה הגרועה מכולן. המטרה, המוצהרת לפחות, הייתה חיסול פוטנציאל האיום הבליסטי של החיזבאללה על צפון המדינה. אולם ביום האחרון למלחמה, שיגר האויב כאמור לעיל, 260 טילים ורקטות על יישובי הצפון, יותר מבכל יום במהלך 32 ימי המלחמה. זו עדות מכרעת לכישלון הישראלי שאין להגדירו אלא כתבוסה.

הסרבול המבצעי של המלחמה חשף את צה"ל האמיתי בניגוד לזה המיתי מימים עברו. חיל אוויר המבצע אלפי גיחות שווה ללא תוצאות ראויות לשמן; שריון כבד השועט ללא מטרה בין גבעות הלבנון רק על מנת להיפגע מירי נ"ט; יחידות מילואים נעדרות ציוד והכשרה בסיסית ההופכות לבשר תותחים; תיאום בין זרועי לקוי; ועיקר העיקרים המעורר ייאוש, פיקוד בלתי מקצועי, היוצא למלחמה ללא תכנון אסטרטגי, קל וחומר לוגיסטי והנעדר יעד ברור, הבא לידי ביטוי בדמותו של הרמטכ"ל הנוכחי.

העובדה שגייסות של 30 אלף חייל בצבא מודרני, בניבוי חילות אוויר, ים ושריון, אינם מסוגלים להביס גייס של ארבעת אלפים אנשי חיזבאללה הנעדר לחלוטין מערכות נשק אסטרטגיות, היא תזכורת מצמררת לעתיד לקרות במלחמה של ממש.

פועל יוצא מן התבוסה הוא מערכת היחסים עם ארה"ב. הפנטגון על זרועותיו עוקב מזה שנים אחר מחדלי צה"ל. לכותב שורות אלה הזדמן לא אחת לשמוע מפי קצינים בכירים הנמנים על חברי ג'ינסה (JINSA) דברים קשים על התנהלות הצבא הישראלי (חרפת הבריחה מלבנון במאי שנת 2000 הכתה רבים מהם בזעזוע, בעיקר לאור העובדה שאיש ממפקדי הביזיון לא הועמד למשפט צבאי). אולם אפילו מבקריה הקשים של ישראל לא תארו לעצמם את ממדי החובבנות כפי שאלה נתגלו במלחמה זו. לא זו בלבד שישראל לא סייעה למאמץ האמריקני לסדר חדש במזרח התיכון, להפך, מדינת היהודים נתפסה כמשענת קנה רצוף דווקא במרכיב המסורתי שלה: עוצמה צבאית. הצניחה הישראלית ממעמד של נכס אסטרטגי לנטל פוליטי מלווה

גיון בולטון, נציג ארה"ב במועצת הביטחון מטיל וטו על הצעת גיוני לישראל על הפלישה לעזה. (13.7.06) עשר מחברות המועצה נתמכו בהצעת הגיוני, דנמרק, פרו, סלובקיה ובריטניה (נמנעו).

שסוריה, בדמותה של החיזבאללה הייתה ונותרה מוקד כוח מרכזי בארץ שסועה זו.

אולם הולכת השולל העצמית בנושא הסורי מקבלת ממד גרוטסקי משהו דווקא עתה, כאשר סוריה נחשבת לחוליה המרכזית בציר הרשע של הטרור העולמי. גניעה משמעותית בסוריה, שתביא לחיסול משטרו של אסאד, היא אינטרס רב חשיבות של הממשל הנוכחי בווישינגטון. ההסתבכות האמריקנית בעיראק נובעת בראש ובראשונה מן העובדה שעילת המלחמה, הטיעון בדבר מערך מקיף של אמל"ח להשמדה המונית בעיראק, נמצאה חסרת ביסוס. אמנם נמצאו עדויות רבות לקיומם, אולם אמצעי הלחימה עצמם לא נתגלו עד עצם היום הזה. התחושה בציבור האמריקני היא כי הממשל הוליך אותו שולל וכי פרסומי הסי.אי.אי. בנדון היו מפוברקים (בשעתו רכש מרכז אריאל זכוויות לפרסום הגילויים של הסי.אי.אי. ראו נת"ב, גליון 89). זו הסיבה העיקרית לצניחת מעמדו של הנשיא בסקרים ולנטישה המקפת של בעלי בריתה של ארה"ב בעיראק, כולל הרגשות האנטי-אמריקנים באירופה.

ההערכה לפיה העבירו העיראקים את רובם של האמל"ח להשמדה המונית לסוריה וכי שם הם נמצאים, היא סברה שרבים תומכים בה. (וראו לדוגמה מחקרו של ד"ר דני שהם, הרואה אור בגיליון הנוכחי של נת"ב, עמ' 33). חיסול משטרו של אסאד וגילוי מחסני האמל"ח העיראקיים היו מעניקים לממשל את מרווח הנשימה הדרוש לו לגיבוי המלחמה בעיראק וישראל הייתה זוכה, בנוסף לקידום

את מדינת היהודים מאז התפוררותה של ברית המועצות בעשור האחרון של המאה הקודמת. אולם עם עליית הסכנה האיסלאמונאצית נפתח בפני מדינת ישראל חלון של הזדמנות היסטורית אשר, לו נוצל נכונה במלחמה הנוכחית, היה משיב את ישראל למעמד ממנו נהנתה לאחר מלחמת ששת הימים.

הסימן הראשון להתנערות האמריקנית מישראל היה התמיכה באו"ם בהסכם הפסקת אש שהוא מתן פרס מובהק לטרור. העובדה שגיון בולטון, שגריר וושינגטון לאומות המאוחדות, ידיד מושבע של מדינת היהודים העושה ככל יכולתו לחסום את העוינות לישראל בארגון, הרים את ידו בעד ההצעה עוררה רגש כבד. הסימן השני היה הסירוב האמריקני הנחרץ לסייע לישראל לגבור על הוצאות המלחמה. למרבה האירוניה, באותו היום בו הגישה ישראל את הבקשה לסיוע שנדחתה על הסף, החליט הממשל להעביר את 230 מיליון דולר לסיוע הומניטרי ללבנון. הלום אנג'לס טיימס איננו בהכרח עתון פרו ישראלי וזאת בלשון המעטה מופלגת. מאמרי המערכת הרואים בו אור, קל וחומר הקריקטורות האנטישמיות הופכים לאחת לשופרי הניגוח הארסיים ביותר בארה"ב. אולם אפילו הטיימס פרסם מאמר מערכת תחת הכותרת "הגיע הזמן להניח לישראלים להסיר את הכפפות" (It's Time to Let the Israelis Take Off the Gloves).

המחבר, מקס בוט (Boot), קורא לישראל במפורש לתקוף את סוריה: "Israel needs to hit the Assad regime hard", כותב בוט שהוא חוקר בכיר במועצה ליחסי חוץ (Council on Foreign Relations) ויותר מפעם משמש פה לבית הלבן. כך גם סיימור הרש (Hersh) היוצא ובא אף הוא במסדרונות הכוח של הפנטגון והבית הלבן. על פי הרש, "ההתקפה הצפויה של ישראל על סוריה הייתה אמורה להוות מבוא להתקפה אמריקנית מונעת להשמדת המתקנים הגרעיניים של איראן." בהמשך מתאר הרש את מסכת שיתוף הפעולה האמריקני-ישראלי בתכנון ההתקפה על איראן באמצעות מפקד חיל האוויר לשעבר והרמטכ"ל הנוכחי, דן חלוץ.

■ היום שאחרי

מחיר התבוסה הוא אסון ידוע מראש. קרי: יישום מפת הדרכים. מזה שנה לפחות, או ביתר דיוק מאז עליית החמאס בבחירות ברשות הפלשתינית, חדלה וושינגטון להזכיר את יישום מפת הדרכים. למותר לציין שהמלחמה הנוכחית יכולה הייתה לקבור את האסון הזה שבע אמות באדמה וישראל הייתה נפטרת מן הניסיון

לשלוח יד בנפשה שכפה עליה אריאל שרון בגיבויו של גורגי בוש. אולם לא כך עכשיו. משהתברר בווינגטון כי ישראל היא משענת קנה רצוף, היתה עדנה לערביסטים במחלקת המדינה. כל המאזין לגברת רייס יבחין בנקל בטון החדש, הבא להחניף ל"ידידה המסורתיים" של ארה"ב במזרח התיכון, קרי: ירדן, מצרים וסעודיה. נטישתה של ישראל – נטל פוליטי הרובץ עתה על גבה של וושינגטון – הוא מעשה בעתו. אין קל מלבצע זאת מבלי להצטייר כאנטי-ישראלי יתר על המידה בקרב הרוח הפרו-ישראלי (עדיין ?) בשני בתי הקונגרס, על-ידי דרישה (לגיטימית, שהרי ממשלת ישראל קבלה אותה ללא עוררין) לקביעת לוח זמנים לביצוע "מפת הדרכים".

לא, לא מיד. בווינגטון מבינים היטב שלא זה הזמן. עלות נזקי המלחמה מזה ועלות הטיהור האתני הצפוי מזה, עלולים להגיע בנקל לסדר גודל של 100 מיליארד דולר, קרי: סכום שווה ערך לתוצר הלאומי השנתי של מדינת ישראל. מאחר שכל ניסיון ישראלי לבחון בווינגטון את הסיכויים לסיוע אמריקני נכשל על הסף, קל וחומר שייכשל עתה, לנוכח המציאות שנוצרה בעקבות המלחמה. בהעדר מערך מקיף של הלוואות ארוכות טווח לפריסת הסכום, יהיה על ישראל לשאת בסכום העצום לבדה, וזאת בתוך זמן קצר ביותר. פרק זמן של חמש שנים, כפי שהעריכו זאת אנשי האוצר, יחייב הוצאה של 20 מיליארד דולר בשנה. למותר לציין שהדבר בלתי אפשרי בעליל ואם יתרחש חליה, תהיה התוצאה קריסה גמורה של המשק.

יתרה מזו, לא יהיה זה קל לשטוף את מוחו של הציבור בישראל בהצעה לפתוח חזית חדשה, הפעם בטווח אפס מגוש דן, כפי שעולה מתוכנית מפת הדרכים. ובכן, לא מיד, אבל בהקדם. תוך שנה, לכל היותר תוך שנתיים, תבקש ארה"ב לגבות את מחיר התבוסה במטבע ישראלי.

הנה כי כן, מקץ 14 שנות "תהליך שלום", קוצרת ישראל את פרי הבאושים שהצמיחו זרעי הפורענות של אוסלו. צבא נעדר תורת לחימה, חיל אוויר היוצא למבצע שאבד עליו כל כשר במלחמת המפרץ השנייה, פיקוד בינוני ומטה שכל מעייניו נתונים ל"עשייה לביתו", מערך מדיני של חדלי אישים בנוסח עמיר פרץ וחבר מרעיו, נשיא עליו נאמר: "מכונית שרד ריקה עצרה מול לשכת נשיא המדינה וממנה יצא משה קצב."

כל אלה ועוד נתגלו להרף עין היסטורי באור שהציתו שובלי הטילים הסורים-איראנים בשמי ישראל. עמים מתוקנים ידעו ללמוד לקח והיטיבו להפוך את הכישלון לקרש קפיצה לקראת שידוד מערכות לאומי. מה יהיה על מדינת היהודים? ימים יגידו. ■

"ישראל הייתה ערוכה למלחמה זו יותר מאשר לכל מלחמותיה מאז 1948. למעשה ההכנות למלחמה החלו כבר במאי 2000 מייד לאחר נסיגתה של ישראל מלבנון..."

פרופ' ג'רלד שטיינברג, אוניברסיטת בר אילן
(בראיון ל-San Francisco Chronicle, 21.7.2006)